

Kerkhofwachter

Hij zit gehurkt, is aan het werk en
schrikt als ik hem groet van
zoveel vlees en bloed, mijn hand.
Overal de woeker om de zerken.

Dan vangt de eeuwigheid aan
die het duurt om op te staan.
Verder komt hij niet dan krom,
wervels maken enkel omweg.

Vingers met plichten, meer niet,
komen van beneden, het graf
dat zij gereed hebben gewied.
Konijnen knagen nu het heden af.

Naar binnen

Ik zou haar willen kennen,
deurtje in haar hoofd en zo
naar binnen. Omzichtig door
de doolhof die zij is.

Daar is een kamer vol met
alles wat zij mist. Feiten,
dagen, mensen door elkaar.
Het heeft gewaaid in haar.

Een man is hier die dood is.
Een kind dat niet bestaat.
Ik snuffel in een leven, kan
met alles niets beginnen.

Het is goed dat het vergaat.

Zij

Wij doen ondeelbaar, hart aan hart,
maar slapen ieder onze nacht.
Haar lichaam ademt in mij voort
en binnen word ik weggedacht.

Woont daar iemand die bestaat
als zij zich sluit? Alles is
zo denkbaar in dit hoofd, ik
raak er niet in en niet uit.

Ik ken haar enkel in mijn armen,
zij houdt mij eeuwig op de tast.
Zij slaapt en wie is zij
die morgen weer in alles past?

Hij

Hij heeft haar weer van hem gemaakt,
nu wordt hij van zichzelf. Ik, denkt
hij, en naast hem ligt zijn buit.
Hij rust van hebben uit. Zij waakt.

Er woedt een wereld in zijn hoofd
van heldendom en kleine waan.
Hij lacht het kind op zijn gezicht
dat zij in hem heeft toegestaan.

Het kind ligt nader dan de man,
die ver als een god in de kamer slaapt,
in een groter lichaam dan hij kan.
Daar vindt hij in haar blik zijn plaats.

Afstand

Ik zeg haar dat het mooi is zo,
het aarzelt om een oor. Geen spoor
van binnenkant. Zij slaapt en wie
gaat waar mij elke nacht voorbij?

Haar lichaam is in ons volkomen bed
de grootste afstand tot haar ziel.
Zij laat het achter als een ding
en in mijn armen ligt het opgezet.

Straks komt zij met een kus terug
en blijft een dag lang weggebleven.
Daarom droom ik haar vlakbij,
ik wil die mij bezit van mij.

Boos

Zij laat mij tederheden kennen in
haar boze oog. Het straft van hoog
boven mijn bestaan, waar ik niet weet.
Zo heeft zij mij het meeste lief,

wanneer ik krimpnd voor haar sta.
Ik word inneembaar klein, dan haalt
zij mij naar binnen, op mijn plaats.
En in de eenheid van haar lichaam

kom ik samen, al de stichters van
mijn kwaad. Daar horen wij
bijeën, veel dromen in één daad.
Zij wil mij, allemaal.

Wacht

Nu zij slaapt waak ik over haar.
Ik maak deuren dicht die vannacht
wijdopen zullen slaan, hou vuur
beneden, maan de dingen, leg
voor haar de wereld stil.

Tot ik slapen ga, en niemand meer.
Dan neemt zij mij weer
in haar armen op, verlegt de wind,
verbiedt het vuur, verenigt alles
in het lichaam van haar wil.

Afwezig

Als zij weggaat trekt het huis zich terug.
Zij wuift nog en ik woon er al niet meer,
om mij heen verstrakken muren tot een zaak
van steen. Alles wacht op haar om ook van mij
te zijn. Een stoel heeft mij herleid tot
mijn gewicht, kasten staan, raam heeft zicht.
Ik zit aanwezig, nog verbonden met mijn ik.

Tot zij thuiskomt van de wereld houdt
de wereld op. Zij vestigt waar zij gaat,
en wat zij achterlaat, het huis en ik,
blijft van haar over, op haar ingericht.

Bedtijd

Zij komt in de kamer, zij weet wie zij is.
Een vertoning waarin ik mij vergis.
Als zij mij ziet voegt zij ons samen –
de lach is voor mij, de mond van haar.
Haar stap heeft gelijk, hij draagt graag.

En zie, uit een kamerjas haalt een vrouw
de vrouw die ik liefheb. Ik herken haar
aan duizend gebaren, tekenen van het begin.
Maar wie is het die jaren daarna zomaar
haar plek in ons bed terugvindt.

Even

Soms is het meer. Dan neemt het geen einde.
Zo was het vanochtend. Wij gingen uiteen,
onze tijd gescheiden in propvolle tassen.
Gangbare zoen, dagelijks woord en je keek
ook nog om. De stad liep voorbij en toen
werd het ogenblik mogelijk dat wij
in voortdurendheid traden. We liepen
niet voort, niet waarheen onze schoenen
ons brachten. We bleven, we hingen, we bleven.
Ik dacht nog, dit is maar even.